

พระพิฆเนศ

เทพแห่งศิลปวิทยาการ

ประวัติความเป็นมา คติความเชื่อ และคาถาคำสวดบูชาพระพิฆเนศ
เทพผู้มีเศียรเป็นช้าง มีพระबारมีอันไพศาล
ปกป้องคุ้มครองผู้ที่บูชาด้วยใจศรัทธาอย่างแท้จริง

นภัสนันท์

ข้อมูลทางบรรณานุกรมของหอสมุดแห่งชาติ

นภัสนันท์.

พระพิมเนศ เทพแห่งศิลปวิทยาการ.--กรุงเทพฯ : เพทาย, ๒๕๕๓.
๑๒๘ หน้า.

๑. พระพิมเนศ. ๒. เทพปกรณัมฮินดู. I. ชื่อเรื่อง.

๒๕๕๓.๕๑๓

ISBN ๙๗๘-๖๑๑-๕๒๕-๐๑๒-๗

ประธานกรรมการ	พล.อ.วิชา ศิริธรรม
ประธานกรรมการบริหาร	ฉัตรเฉลิม เฉลิมชัยวัฒน์
ที่ปรึกษากฎหมาย	อนันต์ แยมเกษร น.บ., นศ.ม.
ผู้จัดการสำนักพิมพ์	สมบัติ สุทธิจิต
บรรณาธิการบริหาร	ลาวัณย์ เฉลิมชัยวัฒน์
บรรณาธิการต้นฉบับ	มิ่งขวัญ ลีจุฬประภากร
กองบรรณาธิการ	จรีวรรณ ราชมณี
	ศิริพร พงศ์สันต์วิภา สิริตา ปรีกกโมตม
พิสูจน์อักษร	สุจิตรา อ้อพูน
ออกแบบปก	มหาชาติ ใหม่สมสุ
ศิลปกรรม	Evolution Art
พิมพ์	บริษัท โรงพิมพ์มิตรสัมพันธ์กราฟฟิค จำกัด

© สงวนลิขสิทธิ์ ห้ามลอกเลียนไม่ว่าส่วนหนึ่งส่วนใดของหนังสือ
นอกจากจะได้รับอนุญาตจาก สำนักพิมพ์เพทาย

จัดพิมพ์ สำนักพิมพ์เพทาย
จัดจำหน่าย บริษัท ไพลินบุ๊คเน็ต จำกัด

๘๑ ถนนเสรีไทย แขวงมีนบุรี เขตมีนบุรี กรุงเทพฯ ๑๐๕๑๐

โทรศัพท์ ๐ ๒๕๕๐ ๑๙๑๙ โทรสาร ๐ ๒๕๕๐ ๑๘๑๘

www.pailinbooknet.com Email : info@pailinbooknet.com

ราคา ๙๙ บาท

อัม อัม อัม อัม อัม อัม อัม อัม อัม อัม อัม อัม อัม อัม อัม อัม

คติความเชื่อพระพินนาศ ในประเทศไทย

อัม อัม อัม อัม อัม อัม อัม อัม อัม อัม อัม อัม อัม อัม อัม อัม

“ขอน้อมนมัสการแด่องค์พระศรีคเณศ

ขอน้อมนมัสการ พระคณนายก

พระผู้ซึ่งมีงาช้างเดียว มีกายอันยิ่งใหญ่

มีผิวพรรณประหนึ่งทองคำที่ร้อน

มีท่อนใหญ่ มีพระเนตรอันไพศาล”

จากบทสวดเจริญบูชาพระพินนาศ เทพเจ้าผู้มิเคยเป็นช้าง มีงาช้างเดียว มีพระวรกายสีทอง มีท่อนอันใหญ่โต ในมือทรงถือขมโมทกะ มีหนูเป็นบริวาร มีพระबारมีอันไพศาลที่คอยปกป้องคุ้มครองให้กับผู้ที่บูชาด้วยใจที่ศรัทธา การนับถือพระพินนาศในประเทศไทยนั้นมีความเป็นมาอันยาวนานสืบเนื่องจากการนับถือเทพฮินดูในประเทศไทยนั้นมีความเป็นมายาวนานตั้งแต่สมัยสุโขทัย กษัตริย์ราชวงศ์พระร่วงทรงทำนุบำรุง ให้ความสำคัญและสนพระทัยในด้านศาสนา ประกอบกับศาสนาพราหมณ์มีส่วนเสริมในการปกครองในราชสำนัก มีการประกอบพิธีกรรมตามคัมภีร์พระเวทที่สืบทอดมาจนถึงปัจจุบัน ดินแดนต่างๆ ของประเทศไทย โดยเฉพาะบริเวณภาคกลางนั้นได้รับอิทธิพลเขมรทั้งทางด้านการเมือง การปกครอง ศาสนา และศิลปะ

อัม

วัฒนธรรม การนับถือลัทธิเทวราช มีความเชื่อว่กษัตริย์เป็นองค์สมมติเทพ สำหรับการนับถือองค์พระพิฆเนศในสมัยสุโขทัยได้รับอิทธิพลจากขอม แต่เสื่อมคลายลงไปโดยเฉพาะในรัชสมัยของพระมหาธรรมราชาลิไทที่ศาสนา พุทธเฟื่องฟูมาก

สมัยอยุธยา ศาสนาฮินดูได้กลับมามีความสำคัญในราชสำนักอีกครั้ง จากหลักฐานทางวรรณกรรมและโบราณคดีที่ได้รับอิทธิพลจากศาสนา พราหมณ์มีอยู่มากมาย พิธีกรรมและหลักธรรมบางประการของศาสนา พราหมณ์ได้เข้ามาผสมผสานอยู่ในพิธีกรรมของราชสำนัก ในสมัยสมเด็จพระนารายณ์มหาราช ช่วงปี พ.ศ. ๒๑๙๙-๒๒๓๑ จากพงศาวดาร พระองค์ ทรงให้เหล่าพราหมณ์ประกอบพิธีตรียัมปวาย ซึ่งได้โปรดเกล้าฯ ให้จัดขึ้นใน พระราชวังกรุงศรีอยุธยา จัดว่าเป็นยุคเฟื่องฟูของศาสนาพราหมณ์อย่าง แท้จริง ในยุคนี้มีการหล่อพระพิฆเนศและพระเทวกรรม คือ พระพิฆเนศใน ฐานะที่เป็นครุฑ้าง พระพิฆเนศได้กลับมามีบทบาทสำคัญในราชสำนักกรุง ศรีอยุธยา เกี่ยวเนื่องด้วยการคชกรรม และยังมีคติความเชื่อที่ได้รับจากขอม คือ เป็นเทพผู้ขจัดอุปสรรค เป็นเทพที่ต้องบูชาก่อนอื่นในพิธีกรรมเพื่อความ สะดวกราบรื่น รวมถึงเป็นเทพแห่งการประพันธ์คัมภีร์ต่างๆ โดยเฉพาะโคลง เจลิมพระเกียรติสมเด็จพระนารายณ์มหาราช ที่แต่งโดยพระศรีมหาสถ รัตนกวีบุโรหิตเชื้อสายพราหมณ์ ในคำประพันธ์มีบทสรรเสริญและขอพรเทพ- เจ้าในศาสนาพราหมณ์ทุกพระองค์ รวมถึงพระพิฆเนศด้วย

สมัยรัตนโกสินทร์ ในช่วงต้น การศึกษาในเรื่องเทพเจ้าของฮินดูยังไม่ กว้างขวางมากนัก โดยจะกล่าวถึงพระพิฆเนศในด้านที่มีความเกี่ยวพันกับ ช้าง เช่น คำฉันท์ดุขฎฐิสังเวยกล่อมช้าง แสดงให้เห็นถึงพระพิฆเนศในทาง

คชกรรมเป็นหลัก นอกจากนี้ในด้านงานศิลปกรรมก็มีการเขียนภาพพระ
พินาศในพระอุโบสถวัดสุทัศนเทพวราราม หรือภาพแกะสลักบนประตูไม้ที่
วัดเพลงวิปัสสนา เขตบางกอกน้อย โดยยังคงเป็นเรื่องราวของนารายณ์สิบ
ปาง ซึ่งภาพเหล่านี้มาจากตัวอย่างในตำราภาพเทวรูปและเทวดานพเคราะห์
ในศาสนาพราหมณ์ เป็นแบบอย่างของช่างเขียนที่ใช้เป็นต้นแบบในการเขียน
ลายเส้นรูปเทพเจ้าแทบทุกพระองค์ จากหลักฐานทางเอกสาร พระราชนิพนธ์
ของพระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัวก็ยังคงเป็นคติความเชื่อแบบ
เก่าที่มีอยู่ในเรื่องพระนารายณ์สิบปางเช่นกัน และพระองค์ก็จะทรงนับถือพระ
พินาศอยู่ไม่น้อย เพราะเมื่อเสด็จประพาสชวาก็ทรงนำองค์พระพินาศขนาด
ใหญ่ของที่นั่งกลับมาด้วย และยังคงจัดแสดงอยู่ในพิพิธภัณฑสถานแห่งชาติ
พระนครจนถึงปัจจุบัน

การนับถือพระพินาศเป็นเทพแห่งศิลปวิทยาการ ได้เริ่มต้นอย่าง
จริงจังและแพร่หลายในสมัยพระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัว
เนื่องจากพระองค์โปรดการประพันธ์และกวีนิพนธ์มากมาย จึงทรงยกย่องพระ
พินาศเป็นเทพแห่งศิลปวิทยาการ ในเบื้องต้นพระองค์ได้ทรงนำคุณสมบัตินี้
เป็นพระสุรัสวดีมาแต่เดิมรวมเข้ากับพระพินาศ และพระองค์ได้โปรดเกล้าฯ
ให้สร้างเทวาลัยพระพินาศสำหรับกรุงรัตนโกสินทร์ขึ้นเป็นครั้งแรก ณ
พระราชวังสนามจันทร์ จังหวัดนครปฐม เมื่อทรงตั้งวรรณคดีสโมสรได้ก็ทรง
พระราชทานเทวรูปพระพินาศเป็นตราประจำสถาบัน เมื่อมีการจัดตั้งกรม
ศิลปากรก็ได้รับตราเทวรูปพระพินาศมาเป็นตราประจำกรมจนถึงปัจจุบัน
พระพินาศจึงกลายมาเป็นเทพแห่งศิลปวิทยาการของไทยนับแต่นั้นเป็นต้น
มา

ความนิยมในการบูชาพระพิฆเนศได้แพร่หลายไปยังประชาชนทั่วไป มีคติในการตั้งศาลพระพิฆเนศขึ้นตามสถานที่ราชการและเอกชน ห้างร้านต่างๆ ทั่วทุกภูมิภาคของประเทศไทย เทวรูปพระพิฆเนศได้ประดิษฐานไว้ ณ เทวสถานกระจายอยู่ทั่วประเทศ พระพิฆเนศได้กลายมาเป็นเทพที่เกี่ยวข้องกับวิถีการดำเนินชีวิตของคนไทยมากที่สุดองค์หนึ่ง โดยนับถือให้ท่านเป็นองค์ประธานในการประกอบพิธีกรรมมากมาย เช่น พิธีไหว้ครูนาฏศิลป์ โขน ละคร พิธีครอบครูเรียนสรรพวิทยาต่างๆ เชื่อกันว่าต้องกล่าวบูชาพระพิฆเนศเสียก่อนจึงจะเป็นสิริมงคล ทำกิจการใดๆ สำเร็จตามความมุ่งหมาย ขอพรด้านการศึกษาเล่าเรียน ขอปัญญาความรู้ ขอตำแหน่งหน้าที่การงาน การเงิน ด้านการปิดเป่าอุปสรรคทุกข์ภัย และแก้ไขปัญหาต่างๆ ให้ประสบผลสำเร็จ แต่อย่างไรก็ตาม การอธิษฐานขอพรจากพระพิฆเนศที่ไม่เกินวาสนาบารมีย่อมสำเร็จได้ในทุกสิ่ง แต่ทั้งนี้ก็ยังขึ้นอยู่กับกุศลผลบุญและแรงอธิษฐานของแต่ละบุคคลที่ได้สั่งสมมา ซึ่งย่อมมีไม่เท่ากัน

จึงกล่าวได้ว่า พระพิฆเนศเป็นมหาเทพที่มีความดีพร้อม เป็นเทพแห่งปราชญ์และความรอบรู้สรรพวิชาวิทยาการต่างๆ ในทุกตำราล้วนให้ความสำคัญกับพระพิฆเนศว่ามีอิทธิฤทธิ์มาก มีความเฉลียวฉลาด มีคุณธรรม คอยช่วยเหลือและปกป้องจากสิ่งชั่วร้าย และเป็นยอดกตัญญูต่อบิดามารดา ที่สำคัญ แม้พระพิฆเนศจะเป็นเทพที่มีความเก่งกาจสักปานใด หากแต่ท่านไม่เย่อหยิ่งทะนงตัว กลับเป็นเทพที่สงบนิ่ง ถือเป็นสมบัติอันประเสริฐประการหนึ่งของผู้ที่ป็นใหญ่

อัม อัม อัม อัม อัม อัม อัม อัม อัม อัม อัม อัม อัม อัม อัม

ตำนานกำเนิดพระพิฆเนศ

อัม อัม อัม อัม อัม อัม อัม อัม อัม อัม อัม อัม อัม อัม อัม

ตำนานกำเนิดพระพิฆเนศนั้นมีหลากหลายความเชื่อด้วยกัน อาทิ เชื่อกันว่าลัทธิการบูชาพระพิฆเนศนั้นน่าจะมาจากชนเผ่าพื้นเมืองของอินเดีย ซึ่งเชื่อกันว่าหนูเป็นสัญลักษณ์ของความมืด และพระพิฆเนศทรงขี่หนู ย่อมหมายถึงผู้นำแสงสว่างมาสู่มวลมนุษย หรือความเชื่อที่ว่าพระพิฆเนศอาจมีต้นกำเนิดมาจากความเป็นเทพเจ้าประจำเผ่าคนป่า ที่ต้องเผชิญกับฝูงช้างอันน่ากลัว จึงเกิดการเคารพในรูปช้างขึ้น แต่อย่างไรก็ตาม ในคัมภีร์ปุราณะที่ได้บันทึกไว้หลังพุทธศตวรรษที่ ๑ กล่าวถึงการกำเนิดพระพิฆเนศในฐานะเทพที่เป็นโอรสของพระนางปราวตีและพระศิวะเทพ โดยแต่ละตำนานได้กล่าวไว้แตกต่างกัน ดังนี้

อัม ตำนานที่ ๑ พระพิฆเนศปราบอสูรและรากษส

เมื่ออสูรและรากษสมาทำการบวงสรวงพระศิวะ เพื่อขอพรต่อพระองค์ จนได้รับพรสมประสงค์ ต่อมากลับได้ใจกูรุลานเหล่าเทวดาได้รับความเดือดร้อนไปทั่วจนความถึงพระอินทร์ จึงจำต้องพาเหล่าเทวดาทั้งหลายไปขอเข้าเฝ้าพระศิวะเจ้า ขอให้ทรงหาหนทางหรือผู้ที่ปราบเหล่าอสูรและรากษสใจพาลเหล่านั้น เพื่อขัดขวางความพยายามของบรรดาอสูรและรากษส พระองค์

อัม

จึงทรงแบ่งส่วนกายให้เกิดบุรุษร่างงามจากครรภ์ของพระนางปราวตีและตั้งพระนามว่า “พิฆเนศวร” เพื่อทำหน้าที่ขัดขวางเหล่าอสูรและรากษสมิให้อีกเหิมสร้างคามเดือดร้อนแก่ทวยเทพ และเป็นผู้เบิกทางอำนวยความสะดวกต่อเทวดาและมนุษย์ผู้ทำกรรมดีให้ประสบความสำเร็จในสิ่งที่มุ่งหวัง

ॐ

ตำนานที่ ๒ พระนางปราวตี

ปั้นหัวโколให้เป็นพระบุตร

ครั้งหนึ่ง ชยาและวิชยา พระสหายของพระนางปราวตีแนะนำว่า ปกติพระนางมักจะต้องใช้บริวารของพระศิวะมาดูแล ถ้าหากพระนางมีบริวารของตนเองน่าจะเป็นการดี พระนางก็ทรงเห็นด้วยกับความคิดดังกล่าว ในวันหนึ่งขณะที่พระนางกำลังสรงน้ำอยู่ตามลำพัง ก็ทรงนึกถึงคำพูดของพระสหาย พระนางปราวตีจึงได้นำหัวโколออกมาและปั้นให้เป็นหุ่นเทวรูปที่งดงาม และทรงใช้เวทมนตร์เพื่อให้หุ่นนั้นมีชีวิตขึ้นมา จากนั้นทรงให้เทวบุตรออกไปเฝ้ายังหน้าประตูทางเข้าอุทยาน โดยรับสั่งว่าห้ามมิให้ผู้ใดเข้ามาโดยเด็ดขาด เหตุการณ์เป็นเช่นนี้มาโดยตลอด ทุกครั้งที่พระนางปราวตีสรงน้ำ ณ อุทยานแห่งนี้ เทวบุตรก็จะออกไปเฝ้ายังหน้าประตูทางเข้าอุทยานทุกครั้ง จนวันหนึ่งพระศิวะได้เสด็จมา และเมื่อทั้งสองพระองค์พบกันในคราวแรกต่างก็จะเข้าไปในอุทยาน อีกฝ่ายก็ปกป้องมิให้ผู้ใดอย่างกรายเข้าไปในอุทยานได้ ด้วยเทวบุตรทรงได้รับคำสั่งจากพระนางปราวตีห้ามมิให้ผู้ใดล่วงละเมิดเข้าไปยังสถานที่สรงน้ำแห่งนี้ ฝ่ายลูกก็ป้องกันแข็งขันโดยมิได้ล่วงรู้ว่ำนั่นคือพระบิดาของตน พระศิวะโกรธมากจึงทรงสั่งให้บริวารเข้าต่อสู้และได้สังหารเทวบุตร แต่ในบาง

๐๓

บทสวด

คัมภีร์ก็ว่าพระศิวะทรงใช้ตรีศูลตัดเศียรเทวบุตรนั้น บ้างก็ว่าพระวิษณุทรงใช้จักรตัดเศียร

ความทราบถึงพระนางปราวตีจึงเกิดศึกใหญ่ระหว่างเทพและเทพีบนสวรรค์ ฝ่ายฤๅษีনারอดดอรทนไม่ไหว จึงได้เป็นทูตสันติภาพขอเจรจาสงบศึกกับพระนางปราวตี พระนางปราวตีบอกแก่ฤๅษีনারอดว่าหากจะสงบได้ก็ต่อเมื่อลูกของพระนางฟื้นคืนชีพขึ้นมาเท่านั้น พระศิวะจึงสั่งให้เทวดาเดินทางไปที่ทิศเหนือและให้เอาศีรษะของสิ่งมีชีวิตแรกที่พบมาต่อกับโอริสของพระนางปราวตี ปรากฏว่าเทวดาได้เศียรช้างซึ่งมีงาเพียงข้างเดียวมาต่อให้ เมื่อพระพิฆเนศฟื้นคืนชีพขึ้นมา และทราบความจริงว่าพระศิวะคือพระบิดา ก็ตรงเข้าไปขอโทษและสำนึกผิดด้วยความรู้เท่าไม่ถึงการณ์ พระศิวะนั้นรู้สึกพอใจมากที่พระพิฆเนศเป็นผู้ที่รู้คุณบิดามารดา และรู้จักขอโทษเมื่อตนทำผิด จึงได้ประสาทพรแก่พระพิฆเนศ ให้มีอำนาจเหนือเหล่ามหาเทพและภูตผีปีศาจทั้งหลาย และทรงแต่งตั้งให้เป็นคนปติ หรือผู้เป็นใหญ่ในที่สุด

๐๖ ตำนานที่ ๓ ชาวคนชั่วล้างบาป ณ เทวาลัย

พระนางปราวตีทรงเอาน้ำมันที่ใช้ในการสงฆ์นำมาผสมกับเหงื่อไคลนี้เป็นรูปคนแต่มีเศียรเป็นช้าง จากนั้นจึงนำน้ำจากพระคงคามาประพรมเพื่อให้มีชีวิตขึ้นมา โดยมีพระประสงค์ให้ไปขัดขวางคนชั่วที่จะไปบูชาศิวลึงค์เพราะหวังที่จะล้างบาปตนเอง ณ เทวาลัยโสมนาถ และเทวาลัยโสมีศวร เพื่อไม่ให้ตนตกขุมนรกทั้งเจ็ดขุม

ด้วยเหตุนี้ ทำให้ชาวฮินดูทั้งหลายนิยมนำรูปปั้นพระพิฆเนศมาจุ่มน้ำ ณ วัดคเนศจาตุรตี หรือบางครั้งก็จะนำเทวรูปเล็กๆ ไปทิ้งตามแม่น้ำคงคาด้วยความเชื่อที่ว่า น้ำจากแม่น้ำคงคาจะทำให้พระพิฆเนศมีชีวิตขึ้นมานั่นเอง

๐๓ ตำนานที่ ๔ พระกฤษณะอวตาร

ตำนานกล่าวถึงเมื่อครั้งพระนางปราวตียังไม่มีพระโอรส พระศิวะเทพผู้สวามีจึงให้คำแนะนำว่าให้จัดทำพิธีบ้นยากพรต คือ การบูชาพระวิฆเนศวร ในวันขึ้น ๑๓ ค่ำ เดือนมาฆะ โดยใช้เวลาในการทำพิธีตลอด ๑ ปี ซึ่งหากทำโดยตลอดจนครบก็จะประสบความสำเร็จในการขอบุตร ซึ่งพระกฤษณะจะอวตารมาจุติ ต่อเมื่อทุกอย่างเป็นไปตามคำของพระศิวะเทพแล้ว เหล่าเทพเทวดาทั้งหลายก็ได้มาร่วมอวยพรกับการถือกำเนิดของพระโอรสพระองค์นี้ รวมถึงเทพศนิ (พระเสาร์) ก็เข้ามาร่วมพิธีอวยพรด้วย ซึ่งพระศนิพระองค์นี้มีเรื่องกล่าวไว้ว่า เมื่อพระองค์ทรงเพ่งมองสิ่งใดมักจะเกิดไฟเผาผลาญสิ่งนั้นๆ จนหมดสิ้นไป ในคราวเข้าร่วมพิธีอวยพร พระศนิก็ทรงได้ชื่นชมพระโอรส จนเผลอตนเพ่งมองพระโอรสจนเศียรของพระกุมารหลุดกระเด็นไปยังโคโลก (ที่ประทับพระกฤษณะ) พระศิวะจึงมีบัญชาให้พระวิฆณุออกตามหาเศียรพระโอรส แต่ก็ไม่ทรงพบ ต่อมาเมื่อผ่านแม่น้ำบุษปภัทร พระวิฆณุทรงแลเห็นช้างนอนหันหัวไปทางทิศเหนือ จึงตัดเศียรช้างนั้นนำกลับมาต่อให้พระโอรส ตำนานนี้เข้าใจว่าเป็นเรื่องที่สร้างขึ้นโดยกลุ่มที่นับถือพระกฤษณะเป็นใหญ่

๐๓๑ ตำนานที่ ๕ พระศิวะและพระนางปราวตี แปลงร่างเป็นช้างร่วมสมสู่

จากตำนานกล่าวว่า คราหนึ่งพระศิวะและพระนางปราวตีได้เสด็จไปยังภูเขาคิมาลัย และได้แลเห็นช้างกำลังสมสู่กัน จึงบังเกิดความใคร่ขึ้นมาในบัดดล จากนั้นจึงทรงแปลงกายเป็นช้างและร่วมสมสู่กันจนเกิดพระโอรส ซึ่งมีเศียรเป็นช้าง นามพระพิฆเนศ

๐๓๒ ตำนานที่ ๖ พระวิษณุเทพ แปลงวาจาสิทธิในพิริโสกันต์

ตามตำนานกล่าวว่า จากที่พระศิวะและพระนางปราวตีทรงจัดพิธีโสกันต์ให้กับพระโอรสในพิธีฤกษ์คือวันอังคาร จึงได้แจ้งเชิญเทพทั้งหลายทั้งมวลมาเป็นสักขีพยาน แต่คงยังขาดเพียงองค์วิษณุเทพที่ทรงอยู่ระหว่างบรรทม จนเมื่อใกล้เวลาอันเป็นมงคล พระศิวะเทพจึงทรงให้พระอินทร์นำสังข์ไปเป่าเพื่อปลุกให้พระวิษณุเทพตื่นจากบรรทม เมื่อพระวิษณุเทพทรงตื่นจากบรรทมด้วยเสียงดังของสังข์ จึงทำให้พระวิษณุเทพลั้งโอรสุ่ออกไปว่า “ไอ้ลูกหัวขาดจะนอนให้สบายก็ไม่ได้” เพียงวาจาไปถึงกับทำให้เศียรของพระโอรสหายไปในทันที เหล่าเทพทั้งหลายเมื่อเห็นดังนี้แล้วจึงปรึกษากันว่า วันอังคารถือเป็นฤกษ์ไม่ดี ขอห้ามทำพิธีการมงคลใดๆ ทั้งมวล กลับถึงเรื่องพระเศียรของพระโอรส พระศิวะเทพจึงมีบัญชาให้พระวิษณุเทพไปตัดหัวมนุษย์ที่เพ็ง

